STAKERS

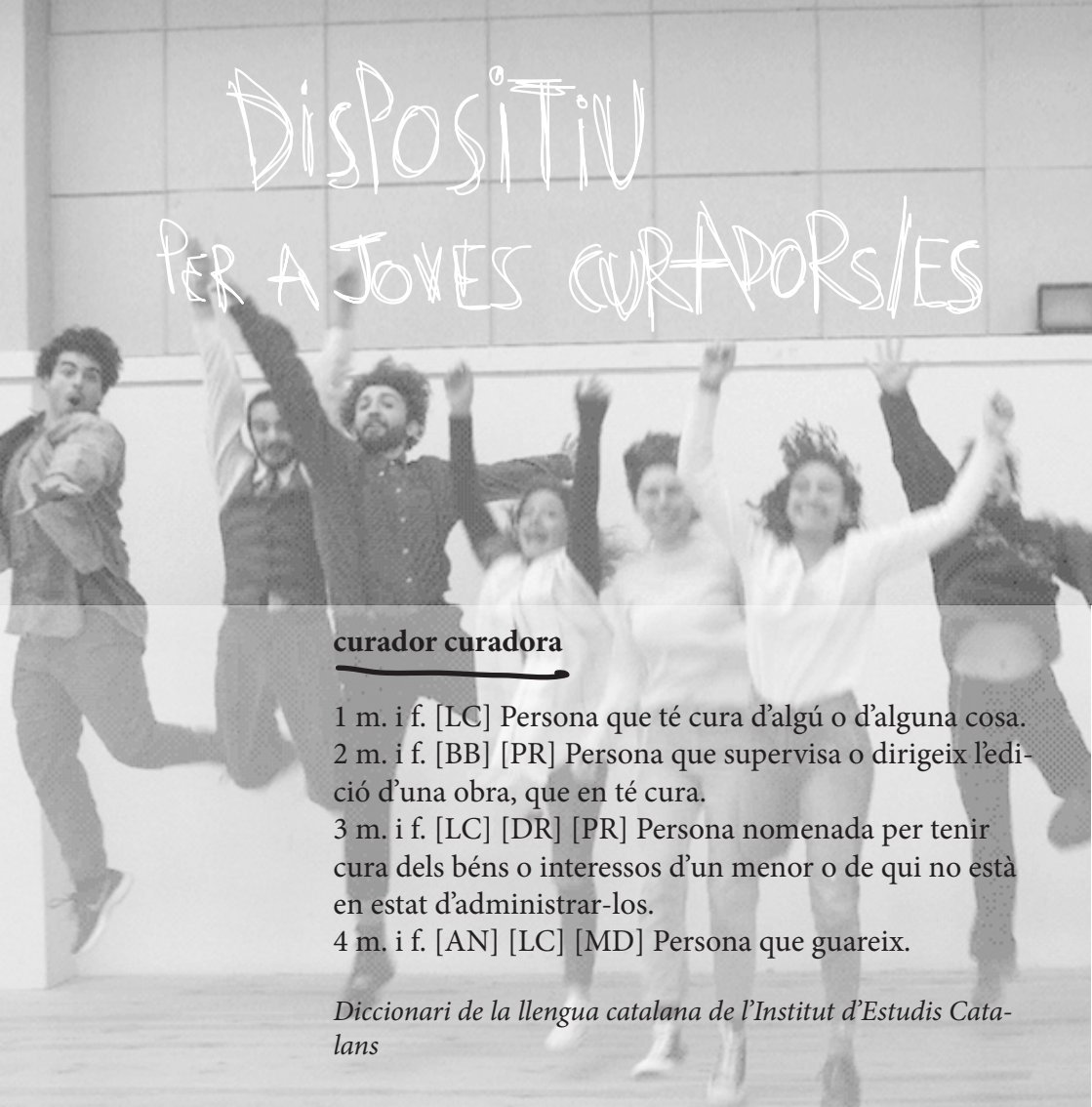

Dispositiu per a joves curadors/es

curador curadora

1 m. i f. [LC] Persona que té cura d'algú o d'alguna cosa.
2 m. i f. [BB] [PR] Persona que supervisa o dirigeix l'edició d'una obra, que en té cura.
3 m. i f. [LC] [DR] [PR] Persona nomenada per tenir cura dels béns o interessos d'un menor o de qui no està en estat d'administrar-los.
4 m. i f. [AN] [LC] [MD] Persona que guareix.

Diccionari de la llengua catalana de l'Institut d'Estudis Catalans

STALKERS>_

2019

-

2020

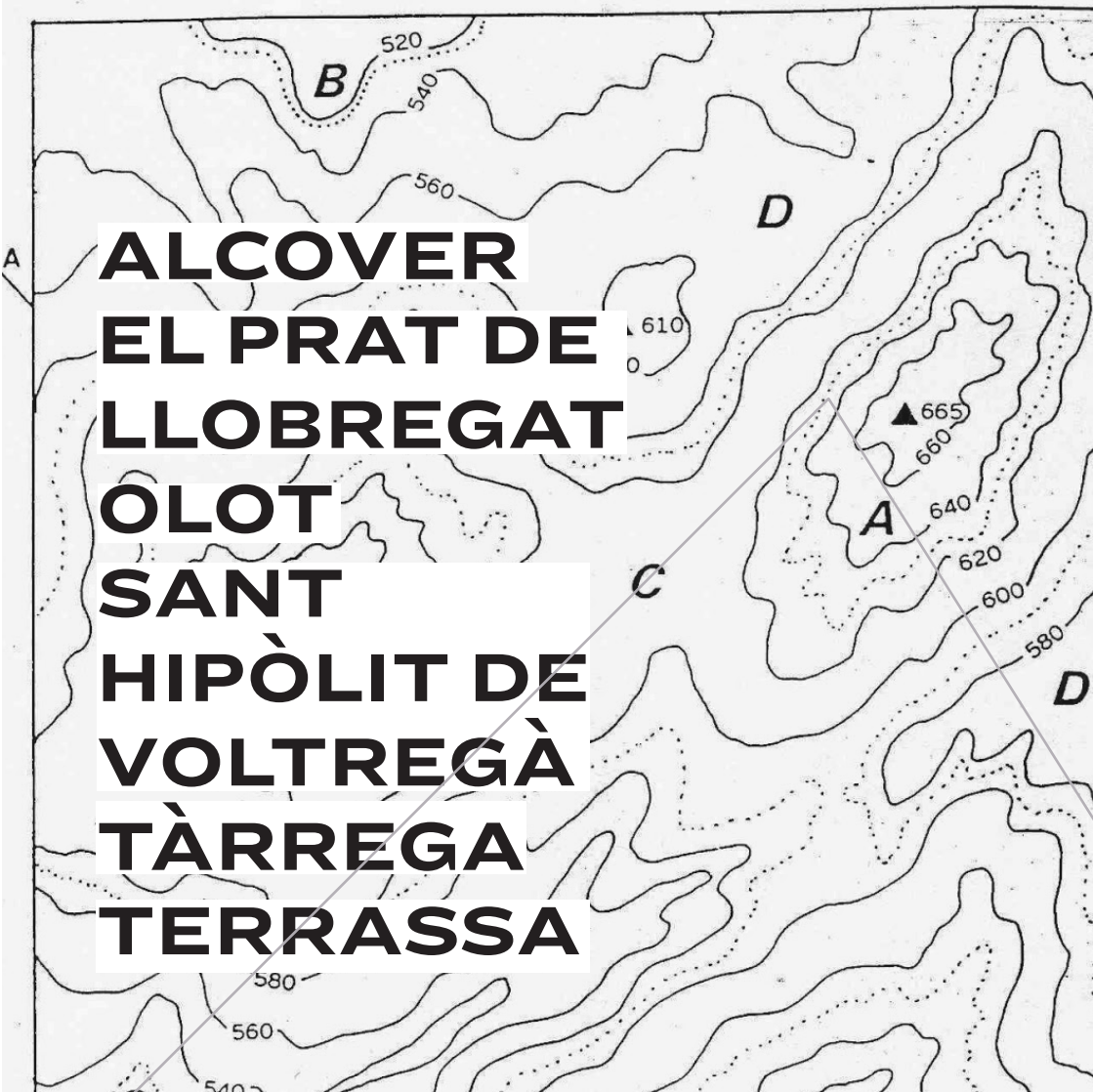

ALCOVER
EL PRAT DE LLOBREGAT
OLOT
SANT HIPÒLIT DE VOLTREGÀ
TÀRREGA
TERRASSA

Els stalkers som curiosos, atents, amants de la cultura, sensibles, joves, inquiets i afortunats de poder aprendre i conèixer com funciona l'art de la curadoria des de dins. Ho podem fer gràcies al Festival Sâlmon< de BCN, al Sismògraf d'Olot, a la Fira Tàrrega i al Terrassa Noves Tendències (TNT). Quatre festivals que s'uneixen per crear un projecte que ens permet assistir a aquests esdeveniments artístics tenint trobades amb gestors culturals, programadors, tècnics de cultura, artistes i altres persones vinculades en el sector.

Cap arriba al quart de segle i venim d'Alcover (Anna i Elisabeth), de Terrassa (Biel i Lluís), d'Olot (Gemma i Kena), de Tàrrega (Farah i Jordi), del Prat de Llobregat (Àfrica, Marcel, Fermí, Carlos, Anna, Irene, Ester i Júlia) i de Sant Hipòlit de Voltregà (Eduard i Iria).

L'objectiu és que amb tot el que hem après, cadascú pugui aportar un projecte a la seva respectiva població tenint en compte el context que té per poder fer créixer la cultura als nostres municipis.

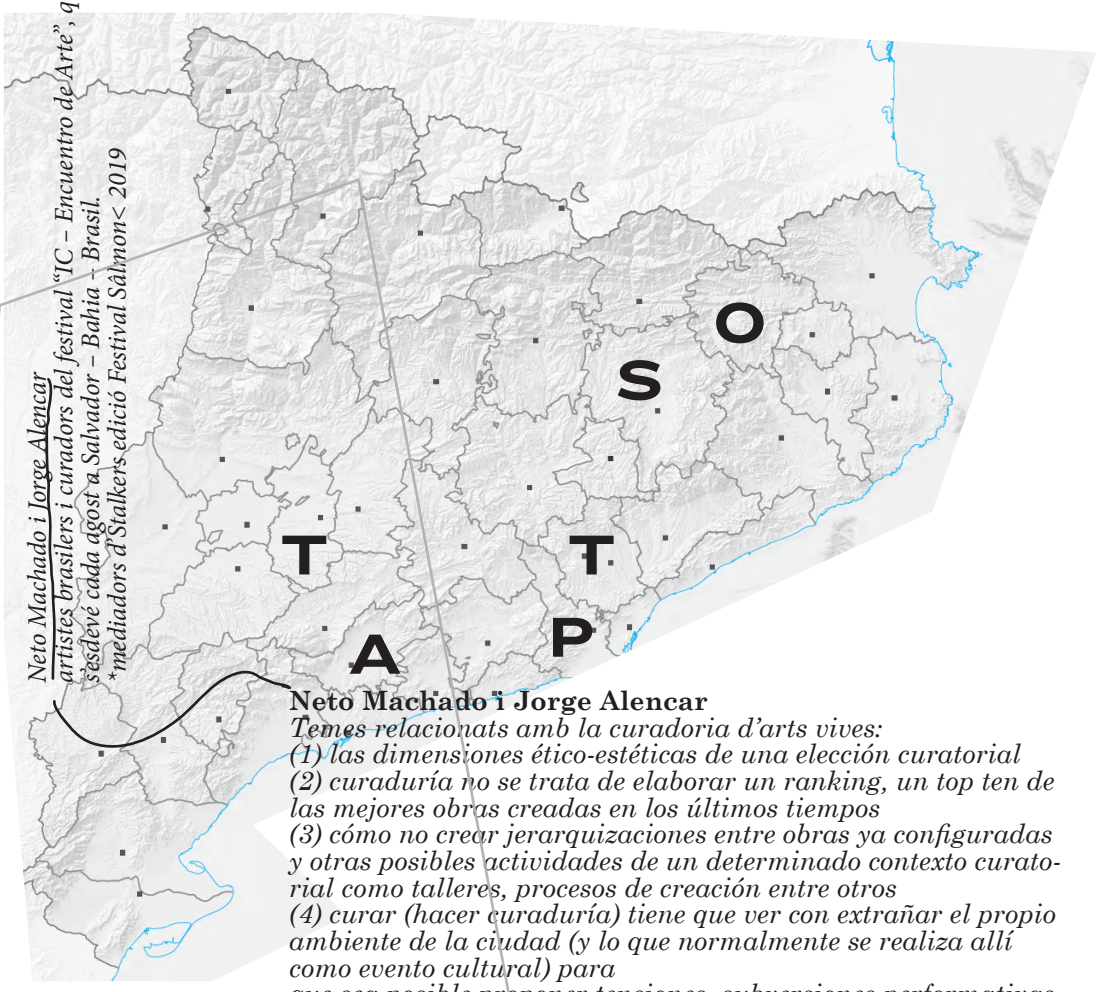

Neto Machado i Jorge Alencar
artistes brasilers i curadors del festival "IC – Encuentro de Arte", que
sesdeve cada agost a Salvador – Bahia – Brasil.
**mediadors d'Stalkers edició Festival Sàlmon< 2019*

Neto Machado i Jorge Alencar

Temes relacionats amb la curadoria d'arts vives:
(1) las dimensiones ético-estéticas de una elección curatorial
(2) curaduría no se trata de elaborar un ranking, un top ten de las mejores obras creadas en los últimos tiempos
(3) cómo no crear jerarquizaciones entre obras ya configuradas y otras posibles actividades de un determinado contexto curatorial como talleres, procesos de creación entre otros
(4) curar (hacer curaduría) tiene que ver con extrañar el propio ambiente de la ciudad (y lo que normalmente se realiza allí como evento cultural) para
que sea posible proponer tensiones, subversiones performativas y otros descendimientos
culturales.

Olot
Sant Hipolit de Voltregà
Tàrrega
Terrassa
Alcover
El Prat de Llobregat

PERMEABILITAT

COMUNITAT ACTIVA

TRANSVERSALITAT

PERFORMER

SENSIBILITAT

CREADOR

RURALITAT

- Com construir una obra a partir de qüestions?
- Com repensar com s'entén la presència i del cos a l'escena? Com presento al meu context una pregunta? Què li pregunto a cada obra? Quina pregunta de cada obra pot donar-se en el meu context?
- Com es parla amb un curador? Per què els curadors només assisteixen i parlen sempre amb els artistes que ja coneixen? Com perforar aquesta manera d'operar del mercat que no obre espai per als joves?
- Si, conceptualment, anar a el teatre és una cosa molt antiga, com renovar experiències i públics? Com posicionar-se en la manera en què organitzem la dansa? Com arriscar?
- Amb qui realment volem relacionar-nos? Com podem convidar al públic a les nostres experiències artístiques?
- Quin món / realitat es vincula a una obra i a una programació? Com organitzem les seves visibilitats i els seus discursos? Com donem cos a un discurs? Quines són les contingències (poètiques, econòmiques, històriques, socials, eròtiques, etc.) que constitueixen, travessen, tensen, restringeixen, s'expandeixen i medien les nostres relacions amb elles?

CARTOGRAFIA

1. Amb qui m'agradaria tenir una conversa?
2. Amb qui tindria un projecte en comú?
3. Qui creus que té una visió artística més allunyada de la teva?

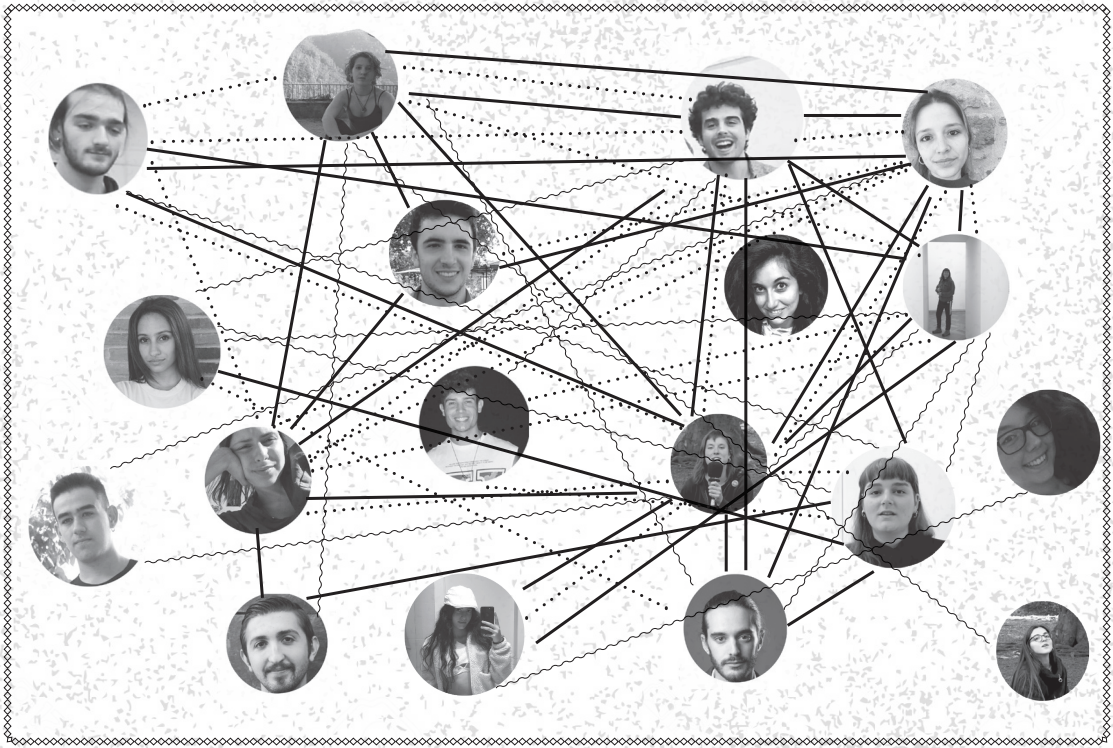

ESPAI COMÚ FESTIVAL

CONTEXT
MEDIACIÓ
AFECTES

INFORME AFECTIVO
Neto Machado y Jorge Alencar

Nuestra intervención fue en la dirección de proponer herramientas de relación con los trabajos que favorecieran aspectos como: dar tiempo para la experiencia con la obra (incluso los extraños iniciales que vienen de ella); ampliar el repertorio de entendimiento de lo que venga a ser cuerpo, dramaturgia, sentido, etc; repensar la lectura con obras de arte contemporáneo no como un jeroglífito a ser descifrado (con un significado misterioso, oculto y único), sino como un campo de producción de autonomía en lo que se refiere a los posibles sentidos que la obra propone a partir de su materialidad .

¿Cómo conversar con la obra a partir de lo que ella nos presenta y no a partir de mis expectativas o de una proyección narcisista?

SÂLMONC 19

SISMÒGRAF 19

Del 25 al 29 d'abril de 2019 el grup de jóvens Stalkers vam gaudir del festival de dansa Sismògraf d'Olot. Ens vam allotjar a l'alberg Torre Malagrida, un espai amb molt encant. En acabat, vam rebre l'acreditació professional a l'espai La Carbonera i vam dinar plegats. Just després de dinar, vam tenir una trobada informal amb PRO36, que és un projecte del Festival Sismògraf i forma part de les línies d'acció del Pla d'Impuls a la Dansa. A continuació, vam seguir els itineraris que cadascú s'havia organitzat. Molts vam coincidir al Passeig d'en Blai veient Conseqüències de la companyia Moveo. A les 19:00 tots ens vam dirigir al Teatre Principal d'Olot per veure el conjunt de quatre peces Apilats, seleccionades com a finalistes al Premi de Dansa de l'Institut del Teatre 2018. Aquestes obres van ser Lord M27, de Javier Guerrero, Unitats de xoc II, de Tuixén Benet, The milk, de Daniel Fernández, i Get no, d'Irene García. A les 21h del vespre vam veure a la plaça de Braus Rare Birds d'Un Loup Pour L'homme, que ens va fer reflexionar sobre l'estreta línia entre la dansa i el circ, i, per a finalitzar el dia, vam anar fins al cràter del volcà Montsacopa, part del Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa, per a viure i veure Erritu de la companyia basca Kukai Dantza. Quan vam acabar, vam baixar cap a sopar ràpidament al Sismobar, on hi havia música i un ambient molt animat que va convertir-se en la millor manera de tancar aquell dia únic. El dissabte al dematí, alguns dels Stalkers vam veure Loin de La Débordante Copmagnie al majestuós Passeig de Sant Roc i altres peces arreu de la ciutat com Cinc minuts de dansa pels alumnes del Conservatori superior

de Dansa de l'Institut del Teatre, Hippos de Zum-Zum Teatre, Urban Astronaut de Highly Sprung Performance o La bugada de Labuena Compañía. Just després de dinar a La Carbonera, en aquet mateix espai ,vam rebre la formació "Benvinguts a la Realitat" que ens va ajudar a
entendre les entitats, empreses i equips que fan possible la realització de festivals com elSismògraf. Durant la tarda, vam seguir itineraris lliures fins que ens vam trobar a les20:30h al Teatre Principal per a veure la hipnòtica Humanhood de Torus. Vam enllestirla jornada sopant amb els alumnes de l'Institut del Teatre i gaudint al Sismobar.En darrer lloc, diumenge vam esmorzar, recollir i abandonar les nostres habitacions.Alguns dels Stalkers vam veure l'itinerari de dansa al Parc Nou que va presentardiverses companyies.
En conclusió, el Sismògraf 2019 va ser per nosaltres una de les millors experiènciesviscudes pel que fa als festivals d'arreu de Catalunya. Vam gaudir d'un ambient únic imolt agradable. Els espectacles i mostres de les que vam poder gaudir van ser d'allòmés interessants i sorprenents i encara avui recordem els sentiments viscuts en aquellabombolla. Una bombolla, però, que s'obria a tota la ciutat d'Olot i la feia partícep.Aquest festival ens va agradar per molts aspectes diferents, però sobretot perquè s'apropava a la població i aprofitava localitzacions d'allò més màgiques de l'entorn natural. Creiem que és una combinació que van saber gestionar d'allò més bé i els resultats van ser molt bons. *Anna i Elizabeth d'Alcover.*

Stalkers

A vore

Sonia Gómez + Astrio + Ramon Balagué
+ Pau Puig + Carme Balagué

Tradició i contemporaneïtat es fonen en aquest espectacle. Un bon treball, amb una tècnica excel·lent que demostra que la tradició pot ser un element ben actual, ben present i una eina a partir de la qual treballar i crear sense oblidar les nostres arrels.

Barreja. Que bonica, lliure i rebel la noia del cabell deslligat i un vestit de flors.

Garden Party

Compagnie Nº8

Quina proposta tan concisa, lúcida, punyent, divertida, honesta i necessària! Quina festa!

Complets, equilibrats; tècnics i alhora desbordant risc per tots els porus de la pell. Portant la màscara mortuòria d'una societat que viu de l'auto-ridiculització

Stalkers

1+1+1

de Laurie Bérubé,
Xavier Laliberté & Elwin Roland

Sembren un caos divertit entre el públic.
Enèrgics, són uns bitxos.
Va de caminar, i els veig volar.

Com volen caminant, I
a passa ralentida ets tú mateix.

Desconcertant al principi
pel format itinerant.

Sorpresa per la facilitat que desprenen a l'hora de fer els moviments aeris

Ens descobrim emocionats perquè som allà, venerant tots junts l'exercici més simple de caminar.

La màgia de fer simple el que realment és complicat. Un espectacle tan senzill, despullat i net que la seva simplicitat enganxa al públic i els segueix sense renunciar-hi tot i la manca de visibilitat.

Stalkers

Así bailan las putas

Sixto Paz + Júlia Bertran, + Ana Chinchilla

Em sento fascinada i acompanyada quan surto de la peça. Amb ganes de viure i de viure-ho tot amb la gent que m'importa i a qui importo, de qui em preocupo i que es preocupa per mi. Agraïda per haver pogut viure aquest espectacle

Excepcional. Deixa petjada.

Izquierda - derecha - izquierda - derecha -

Vaig agrair la calidesa amb què ens van acollir i que l'escenari es tornés un espai tan segur per a totes

Em van commoure les seves històries i vaig connectar amb les meves

Un cop passat el subidón, vaig sentir que hi havia aspectes que no em convencien: llocs comuns respecte a què vol dir feminisme, empoderament, consentiment, abús, masculinitat, etc. que es deixaven molts matisos necessaris.

Stalkers

Livealone

Fundación Agrupación Colectiva

És una història que et fa connectar perquè també és una realitat. Un espectacle agradable amb pors i desitjos i càrregues feixugues que acompanyen les persones.

Un silenci pot ser tant més potent que la realitat.

Encert a l'hora d'escollir el tema

La informació va per davant meu. He d'estar atrapant-la i això m'enganxa. Conecto amb el tema. Espai nou. M'agrada quan es parla amb humor.

Els dos actors m'agraden com expliquen i la complicitat entre ells.

Vaig sortir contenta perquè l'espectacle en general em va agradar encara que hi havia parts que no acabaven d'enganxarme.

TÀRREGA 19

Divendres 6 de Setembre.
A les 11:30 rebem l'acreditació a l'oficina de Recepció de companyies, que ens permetrà tenir algunes avantatges a l'hora d'entrar a alguns festivals, poder entrar al Club Pro i a la Llotja, espais on professionals de les arts escèniques es trobaran per poder comerciar amb materials teatrals. També alguns tickets per dinar i les entrades pels espectacles corresponents al nostre itinerari. Un cop feta la feina ens dirigim cap al campament per muntar les tendes de campanya, la nostra residència durant els propers tres dies. Durant el camí degustem la retrobada amb les companyes Stalkers, presentant les noves integrants del Prat, el Marcel i l'Àfrica, i corroborem les nostres ganes d'un festival ple de teatre i festa. Ens disposem a dinar al club Pro, un lloc que ens ha aglutinat tots els migdies del festival per xerrar sobre avenços i projectes. El divendres enfoquem el fanzine en construcció, presentant noves preguntes a fer en les constel·lacions ja acordades. Un cop digerits, afrontem la tarda desde les 17:00. Els itineraris es separen i comença la aventura:

- 1+1+1, Laurie Bérubé, Xavier Laliberté i Elwin Roland: Espectacle itinerant de circ que ens porta desde la Plaça del Carme fins la Plaça Major, amb un tema molt específic que tothom posava en pràctica, caminar. Poder acompanyar la poètica de les seves acrobàcies era un goig pels sentits. El caminar com a tema vital, com a motor de l'experiència a la vida.

Al no tenir cap espectacle més a veure fins les 22:00, ens vam dedicar a voltar per la ciutat prenent diferents direccions, veient teatre i l'ambient del carrer, de manera lliure, per poder-nos acomodar a la ciutat de Tàrrega. Després d'haver passat el dia de dalt a baix, ens preparem per veure un espectacle de clown clàssic.

- Áureo, Uparte

La Plaça de les Nacions bull amb l'exhibició d'acrobàcies que Áureo presenta. Amb unes allargades barres composen figures geomètriques i damunt d'elles ballen com micos per l'aire. Un espectacle de molta destresa tècnica i amb una acollida molt maca entre el públic, que a cada salt exitós regala un fort aplaudiment. Després de tot el dia, ens reunim a la plaça de les Nacions per veure els concerts que allà es diuen a terme, beure i gaudir de la gent i de la música.

Dissabte 7 de Setembre

Per començar el dia fem una visita a la oficina tècnica de Tàrrega, on ens expliquen el funcionament del festival, la posada a punt de la ciutat i la gestió i comunicació que es du a terme durant aquest. Ens ensenyen el magatzem on guarden tot el material utilizable i les oficines. Afirmen que el festival no seria possible sense tota la gent que hi treballa; des del director executiu, director artístic, tècnica de programació, cap de comunicació, cap de professionals, cap d'administració, qui s'ocupa de recursos externs, comunicació, brigada i brigadeta.

També s'esmenta amb quins terminis d'antelació es comença a preparar cada part del festival i com s'intenta millorar d'un any a l'altre i la importància dels punts de referència, les sortides de les places per si hi ha algun incident i tota la prevenció necessària (avisos a veïns de carrers tallats, infraestructura de la ciutat retirada temporalment...).

Un cop concluida aquesta reunió, i resolts dubtes com ara la política del festival o del pressupost que tenen, anem a la plaça de les Nacions per veure a efectes pràctics com és l'organització dels tres espais escènics que en ella es troben. El David ens explica la importància del treball en equip entre els tècnics, per tal de dur a terme el treball amb les majors comoditats pels artistes i pels

organitzadors. Com a última feina del matí, grabem davant de càmera les nostres experiències durant aquests dos dies en el festival, dividits entre els membres de cada municipi. A la Fahara i al Jordi els fan una entrevista més extensa sobre el projecte Stalkers per al programa Teló de Fons. Després de dinar i fer una posada en comú de tot el que ha significat el primer contacte amb la ciutat, comença la sessió de la tarda:

- Asistim a la xerrada "Recursos digitals en les arts escèniques", a la Llotja, dirigida per a programadors de teatre, que busquen facilitar la feina de la programació creant webs on companyes i productors tinguin la feina més fàcil a l'hora de comerciar.
- La festa, Mambo Project

A la fàbrica abandonada de Cal Trepat, comença aquesta rave on passar una bona estona de festa. És el primer espectacle de pagament i les expectatives son altes, anant en grup a la festa, tot estava gairebé fet per passar una gran estona de ballar i veure teatre de manera diferent.

- A vore, A vore

La plaça major reventa per veure l'espectacle d'A vore. Al ser una peça que com a eix vertebrador té les danses i músiques tradicionals de les terres de l'Ebre. Es tracta d'una barreja entre tradició i modernitat en tots els aspectes, mesclant instruments electrònics amb panderetas i destrals i vestits d'època amb la holgada vestimenta de la Sònia Gómez, que la permetia apropar-se més a un estil contemporani.

Diumenge 8 de Setembre
De bon matí i sense dormir les hores necessàries, amb un cafè al cos i un entrepà a la mà, ens trobem a la Llotja per rebre una explicació de les diferents funcions que té l'espai on equips de programació, comunicació, novetats, distribució, artistes i en general, professionals de les arts escèniques duen a terme actes comercials, compra-venda d'espectacles, presentacions de projectes, xerrades informatives, paradetes d'organitzacions, etc. És positiu pel festival que aquest espai existeixi, que es pugui realitzar una trobada entre les persones i que es treballi en equip per fer del teatre un ofici més estable, també a nivell econòmic. També ens apropem una mica a la història del festival, que va començar un cop acabada la dictadura i que des del principi l'alcalde volia crear un lloc on poder fer mercat d'espectacles, que va estar gestionat pels Comediants i que és un fet important per la cultura que això existeixi. Després de veure la Llotja, anem a veure l'últim espectacle, i per segon cop, de pagament:

- Livalone, Fundación Agrupación Colectiva
De forma sincera i amb un to de confidència, barrejant realitat i ficció, els actors ens fan veure la precarietat de la joventut actual, en un inalcançable somni de fer un hogar a la ciutat de Barcelona. L'incorporació de l'espai escènic està francament ben trobada, podria semblar que l'obra està feta per ser representada a Cal Trepat. Un espectacle que ens deixa amb bon gust de boca per deixar la ciutat de Tàrrega. Finalment, fem l'última trobada a l'hora de dinar, on fem un repàs del treball i compartim per primer cop quines idees o no idees tenim per aportar a les nostres poblacions. Ara ja toca marxar. Ens emportem tot aquest batibull d'idees i experiències noves i ens despedim del grup fins al següent festival, el TNT de Terrassa.

CURADORIA I MEDIACIÓ
GESTIÓ I PRODUCCIÓ
OFICINA TÈCNICA
PROGRAMACIÓ

JONATHAN OFFEREINS
(curador Welcome to the village Festival)
Lo más valioso pero, fue el hecho de todos poder ver distintas propuestas artísticas y luego discutirlas juntos. Este tipo de encuentro es el que consigue realmente sacudirnos y hacernos abandonar nuestra cómoda butaca como programadores. Como programadores generalmente tendemos a formarnos una opinión directa sobre cada proyecto y a no revisarla si consideramos que el proyecto no nos ha ofrecido lo suficiente.
IARA SOLANO
(Teatro de la Abadía)
Pude ver cómo en apenas unos días los jóvenes participantes descubrían una nueva forma de mirar la creación escénica y la gestión cultural a través de la cual analizar y contextualizar sus propias prácticas.
BEGOÑA HERNANDEZ
(La Casa Encendida)
Fue muy enriquecedor para mi escucharles hablar de las propuestas que veíamos, evidentemente se enfrentaban a ellas desde otros lugares en los que me hacían colocarme, al mismo tiempo que yo les explicaba como lo veía yo.

TNT 19

Última parada! El TNT ens fa molta il·lusió per ser el darrer festival que transitarem plegats abans del tancament al S LMON<. També perquè la majoria no el coneixem i perquè aquesta vegada anirem acompanyats de cinc programadors de contextos molt diferents amb els quals compartirem mirades i pensaments al voltant dels espectacles que presenciem junts.

Divendres 27 de Setembre

A les 12.30h l'Estel, qui s'encarregarà de la coordinació de la nostra estada al festival, ens rep i ens acredita. Coneixem a l'Esther, la última integrant Stalker del Prat.Tot seguit, ens trobem amb l'Anna, que aquesta vegada fa la producció del festival i té mil coses al cap! Fem un petit tour per les oficines i ens explica una mica el context del festival, la línia artística i la incertesa de futur per al TNT. Tot seguit anem al dinar professional, que se celebra al carrer, a la plaça davant del Teatre Principal de Terrassa, perquè sí, diu l'Anna, perquè el festival ho demana. Aquest és l'últim any de'n Pep Pla, que ha dirigit el festival durant els últims 12 anys i, d'alguna manera, aquest regust agredolç, de despedida i celebració alhora, es respira durant els dies del festival. Nosaltres estem emocionats de començar el cap de setmana. Dinem drets en un ambient distès, acompanyat de música i converses. Els agrada molt això, als professionals de les arts vives, penso, quan m'adono que ja hi hem dinat molt sovint, així, als altres festivals!

A les 15.00h ens trobem tots al hall del Teatre Principal i coneixem els cinc programadors que seguirem a través del festival. En Biel i la Farah segueixen a la Rosa Maria Plans, responsable de la programació d'arts escèniques de la Fundació la Pedrera; en Marcel segueix a la Iara Solano de Teatro La Abadia de Madrid, que a més de refrescar la programació d'un teatre que es coneix per tenir propostes més clàssiques, de teatre de text, aporta una doble mirada en tant que agent cultural, interessada per propostes més arriscades i menys convencionals, i artista. La Iria i l'Anna Sánchez s'hi afegeixen el dissabte. En Lluís i l'Esther acompanyen a la Begoña Hernández de La Casa Encendida de Madrid, un espai cultural i social, espai de reflexió i debat, focus d'estímuls, laboratori de creació i moltes altres coses que ens obre la porta a tots els Stalkers pel què puguem necessitar. La Kena s'hi afegeix el dissabte. La Gemma i l'Anna Blasco segueixen en Jonathan Offereins de Welcome to the Village, un festival al nord d'Holanda de música pop que está obrint les portes a propostes més escèniques. El divendres a la tarda, la Iria i

la Kena estan amb la Pauline Foury de Le Phénix, una scène nationale del nord de França, a tocar amb Bèlgica, que des de fa anys cultiva una relació bastant estreta amb el TNT i que aquest any posa el focus sobre creadors catalans i espanyols.

A partir d'aquí ens dividim i començem els diferents recorreguts. La Iria i la Kena prenem un cafè amb la Pauline, que ens explica més sobre Le Phénix: les àrees d'actuació, les línies artístiques que segueix l'espai, els festivals que porten a banda de la programació de temporada, etc. Ho fa amb moltíssima passió i convenciment: cada petita acció, des d'acompanyar a un artista en la difusió, recolzar a una companyia en una gira o cedir-li un espai de creació fins a la posada en marxa de dispositius que connectin l'activitat escènica amb la comunitat, revisar els preus de taquilla o facilitar espais de guarderia, per exemple, ajuden a crear un teixit fort que fa que tots, artistes i públic, en surtin beneficiats. És bonic veure com se li il·luminen els ulls quan parla de les companyies residents, aquelles que el teatre ha decidit recolzar i acompanyar en un exercici de confiança i creença en l'artista. També li parlem de nosaltres: qui som, què ens mou, per què estem aquí. Es crea un diàleg a tres bandes ben interessant. A mitja tarda, comença la marató d'espectacles del festival:

Després de passejar una estona per la ciutat, anem a veure Pla-dur, d'Atzur, una peça que visibilitza les condicions laborals de les dones que treballen netejant els habitatges turístics. És una proposta híbrida, que fa ús de recursos molt visuals: el vídeo en directe i les imatges diferides, les maquetes, etc.

Tot seguit, la majoria de nosaltres anem a veure Germinal, de la companyia francesa L'Amicale, la joieta del festival. En ella, trobem un "escenari buit, desert però fructífer, on tot està per fer i on quatre individus hauran de destinar els esforços a crear un sistema, un món nou." La proposta combina les arts performatives i visuals de manera brillant, amb una tècnica, sensibilitat i humor inmillorables. Tots en sortim absolutament maravellats. És un subidón.

Dissabte 28 de Setembre

Algunes veiem un tros de l'espectacle #MoneyForFree, de John Fisherman. Està assegut a la barana d'un cinquè o sisè pis, molt amunt, i duu roba de pescador. Aguanta una canya i va deixant anar l'ham per regalar diners a la gent. És un "acte de provocació i interpel·lació directa amb el públic que neix com un projecte d'investigació al voltant de la manipulació, la postveritat i la defensa de l'activisme enfront de la passivitat." A la tarda, uns amics ens expliquen ha estat una experiència bèstia bèstia, de les que fan posar la pell de gallina.

A les 13h coincidim a Cobalto, de Laila Tafur i Alba Rihe. Vénen de disciplines diferents, “una canta l’humor, l’altra balla la carn, però ambdues, àvides d’esquerda es dirigeixen al lloc de l’altra. Sense prejudicis, amb fonts compartides, múltiples metodologies i eines, i estructures col·laboratives a tutiplén.” Ens acompanyen la Rosa Maria i en Jonathan. Amb ell es generen converses molt interessants al voltant de les arts vives: parlem sobre els nostres festivals, sobre artistes que coneixem i admirem, comentem algunes de peces que hem anat veient i intercanviem mirades sobre aquesta etapa d’incertesa per la qual molts estem passant. Amb en Jonathan en podem parlar, d’això, perquè ell fa poc estava igual: buscant la manera de com vol viure. A la tarda, gairebé tots anem a veure la proposta de Iniciativa Sexual Femenina, Catalina, que s’havia estrenat al SALMON< i que no havíem pogut veure allà. No hi connectem. En parlem al bar, intentem entendre-ho, però a diferència d’alguns dels programadors que havien decidit anar a veure la peça, a cap de nosaltres ens convenç. Debatem sobre què ens escandalitza, sobre la transgressió i sobre la transgressió passada de volta que no acaba essent gens transgressora. Sopem al Zurito i ens dirigim cap a l’Auditori per veure la última proposta de Pere Faura juntament amb Decilence, Incurables. És un espectacle multidisciplinari de dansa, vídeo-tecnologia de captació de moviment i música electrònica inèdita. “L’espectacle uneix el món del techno, la nit i el sortir de festa a ballar amb l’univers apocalíptic dels zombis.” Ens explota el cap!
Comencem a estar saturats d’estímuls i decidim anar a intercanviar impressions al Centre de Creació la Lluerna, on hi té lloc Mutacions, la segona edició de les jornades impulsades per l’espai que, dins la programació del TNT, “busca crear espais íntims que es troben més a prop de les arts escèniques que dels festivals de música convencionals.” Es tornen a generar converses estimulants entre nosaltres i en Jonathan, que resulta ser un romàntic, idealista i apassionat per la feia que té! És ben interessant compartir visions i vivències i parlar sobre els nostres futurs projectes als respectius municipis.

TOTS

coincidim en què el TNT ha estat el festival que ens ha aglutinat i que ens ha permès conèixer-nos i apropar-nos més els uns als altres. La trobada definitiva, potser. Per això ***VOLEM SEGUIR****, li diem a l'Anna, volem que aquest projecte no es quedi aquí, ara que tot just comencem a escalfar els cossos! Potser més que mai hem intercanviat visions i ens hem donat els espais perquè aquests intercanvis es donessin . En aquest sentit, un espai petit, un festival petit i un grup més petit, aquesta vegada, ens han estat de gran ajuda. Després de la reunió, el grup es dissol i tothom torna cap a casa. Marxem contents, amb ganes de més, sentint-nos feliços i connectats. Mentre ho escric, recordo la sensació al SÂLMON<, la nostra primera trobada, que ens va deixar a tots enlluernats pel projecte, i penso que al TNT hem recuperat aquestes pessigolletes de sentir-nos part d'alguna cosa que creem tots junts.*

SALMON 2020

Assistir al Salmon sempre suposa una sacsejada que et planteja més preguntes que respostes. La sensació és d'imprevisibilitat total. Suposa un exercici de no tenir expectatives de cap tipus, ni bones ni dolentes, i que vingui el que sigui! Capacitat de rebre i obrir la mirada cap al desconegut sense posar-hi barreres d'entrada. És un exercici intens i fa trontollar, al final del dia el cap se satura i t'abdueix l'esgotament que et facilita l'entrada al trance de les super festes al Mercat. Només començar, dejà vu: ens trobem tots al Mercat de les Flors, cadascú venint de la seva localitat, carregat amb roba i sacs de dormir i amb un munt de mesos sense veure'ns, gairebé com quan vam iniciar aquest viatge insospitat feia un any i quedàvem amb l'Anna via What's App. Dos sentiments, però, ho canviaven tot: les ganes de veure'ns, a diferència de la por, mandra o intriga del Salmon 2019, i la sensació que aquest cop seria un final, i no un principi. Era estrany: la mateixa sala de feia un any, les mateixes persones i un artista brasiler guiant-nos en una dinàmica i intentant calar a cada un de nosaltres, i, malgrat tot, allò ja no era nou; era un record conegut i agredolç, perquè tancava un cicle que ens havia mogut per dins. L'artista, però, sí que era una novetat anunciada i esperada: en Bruno Levorin, acompanyat l'Ignacio de Antonio (per nosaltres Nacho), van ser els nostres "papis" d'aquest Salmon. D'allà, tot igual que el primer Salmon: la primera parada era la Sala PB. Això sí; òbviament, l'espectacle era un altre. Vam veure Várvara, de Bárbara Sánchez. Estem segurs que va provocar coses ben diferents en un grup tan heterogeni com som, i no ens atreviríem a posar veu a una única opinió "stalker" sobre cap dels espectacles que hem vist. Només podem dir que a alguns va impactar, i a altres va deixar-los freds. L'art és això: emocions contradictòries. Ara bé, xerrant mentre sopàvem després d'aquest primer espectacle, vam adonar-nos que l'any que havíem passat junts havia donat llum a una mena de sim-

biosi entre nosaltres: les sensacions segueixen sent diferents, fins i tot contraposades, però hi ha una mena d'enteniment del llenguatge escènic com a espai de possibilitats, d'èxit o d'error, però sempre i sobretot de prova, que ha apropat les maneres com rebíem inicialment els espectacles. D'alguna manera, ens vam adonar que en aquest any hem crescut junts com a espectadors i lectors escènics. El següent espectacle; Flamenco is not a Crime, de Los Volubles, tenia lloc a la Sala MAC. Aquesta, però, perdia la forma de teatre a la italiana que recordàvem de l'any passat per convidar el públic a integrar-se dins l'escenari en un concert audiovisual en directe, oferint multiples visions i vivències individuals a cada participant; podies veure'l des de platea, assegut en les còmodes butaques, o ballant a la pista. Aquest cop la gran majoria d'Stalkers el vam veure ballant, camuflant-nos entre artistes i ballarins professionals. Després d'aquesta peça, el hall del mercat es convertia en un espai d'intercanvi d'opinions, cerveses i contactes. L'endemà al matí al Graner ja ens hi sentíem com a casa. Preparant torrades i cafè per a tothom igual que si estiguéssim de campaments i amb una mica de son i el cap una mica emboirat de la nit anterior. En Bruno i en Nacho ja eren dos més del grup, com si els coneguéssim de tota la vida: ja formaven part de Stalkers. Després de les converses i aventures compartides durant l'esmorzar ens vam dirigir a La Caldera per assistir a les jornades professionals. Camuflats enmig de l'artisteo vam escoltar les diferents converses absorbint tota la informació que ens arribava i processant més preguntes que respostes. En tota l'experiència Stalker es desperten molts moments de confusió que et fan qüestionar el propi punt de partida o les idees preconcebudes. Ja es tracta d'això, no? Dinem a la Caldera, moment ideal per conèixer gent, fer contactes… ja ens hi sentíem com un peix a l'aigua i amb una mica més de coratge per encetar converses que l'any anterior. També començàvem a reconèixer més cares, més bagatge de qui era qui i en què treballava. Hora de fer safareig. Enmig del

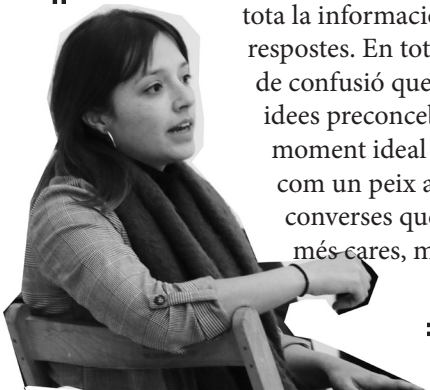

ritme frenètic trobem moments per reunir-nos i parlar d'Stalkers. En quin punt estem, com procedim i també comencem a enfilar la presentació que faríem el dia següent. A La Caldera també vam assistir a la proposta de Xavier Manubens Samsó, ¿De que estábamos hablando?, un repàs fragmentat i alhora teixit en forma de discurs dramàtic pels treballs pels quals havia fluctuat l'artista en els últims cinc anys. Seguim el dia dirigint-nos al Mercat de les Flors per veure Las detectives a l'espectacle Pienso casa, digo silla i quin regal! De ben segur que va ser una de les peces en què la nostra opinió va ser més unànime. Cada pas de les artistes era com desembolicar un bombó. Deliciós, lleuger, una simplicitat i una bellesa que et mantenia enganxat i amb la mirada atenta contemplant cada moviment i paraula de les artistes. Després d'hores reflexionant amb la ment més que amb el cor (és el que tenen les jornades professionals, que et posen el cervell a mil) tocar terra i ànima amb aquest espectacle va ser un dels grans encerts de la programació. Per rematar la jornada acabem amb Imago-go de Marta Izquierdo. Desprès de tot el dia però encara hi ha ganes de festa, la DJ Ikram Bouloum ens va fer suar al hall del Mercat. Es respira ambient d'eufòria, s'enceten moltes converses entre nosaltres molt honestes. Comencem a sentir que potser s'acaba? Hi ha molt bon rollo, a aquest punt Stalkers ja és un GRUP en majúscules. Tots els espèciemens estranys han convergit o trobat un punt d'unió que semblava impossible de trobar quan ens vam conèixer. Volem pròrroga d'Stalkers i que no tingui fi! A un cert punt de la nit uns quants fan retirada i la resta encara els queda energia per hores. Diumenge al matí ningú té forces per llevar-se, la nit va ser llarga i la ressaca s'apodera de la majoria del grup. Un cop a la Caldera acabem de concretar com farem la presentació. Estem nerviosos i no sabem si vindrà gaire gent. La disposició que prenem en l'espai ja descriu el que som: moltes veus diverses, cadascuna amb el seu petit univers. La proposta desperta interès entre els assistents, que són força més dels que ens esperàvem per ser diumenge al matí, i conclou amb un petit debat entre els participants i un espai obert a preguntes i propostes: novament, una mostra del que som els Stalkers; un projecte obert i en constant procés de qüestionament, revisió i redefinició.

PRÀCTICA TEXTUAL:
FRASES PER A CADA FESTIVAL

SÀLMON< 2019

estripant les entranyes
desubicar-se per ubicar-se
noves formes del procés creatiu
les joies de la corona
el peix fresc no fa pudor
potser cal més pràctica?

SISMÒGRAF 2019

bailando, me paso el día bailando
flirteig stalkeria, volcans i dansa
sororitat entre aigües
ara vull ballar
my body told me a tale
entén perquè existeix la dansa

FIRATÀRREGA 2019

calin
alegria que és festa major
els carrers seran sempre nostres
l'art és nostre
arts de carrer, il·lusió i llibertat
aquelarre contra el passat
que l'art sigui vida, que pertanyi a
tothom, diu la Marina Abramovic
amb el cul a terra i xivarri de fons

TNT 2019

punk escènic - randomness en escena
arrisca't a seu espectador - tiesa y dura
sitúeme la radio que esta es mi canción

SÂLMON< 2020

Fi de cicle
Res és el mateix
cariño, que te veo venir
caiguda lliure a les profunditats
Els ulls no observen com abans

PRÀCTICA VISUAL: IMATGES QUE RELACIONEM AMB PECES QUE HEM VIST

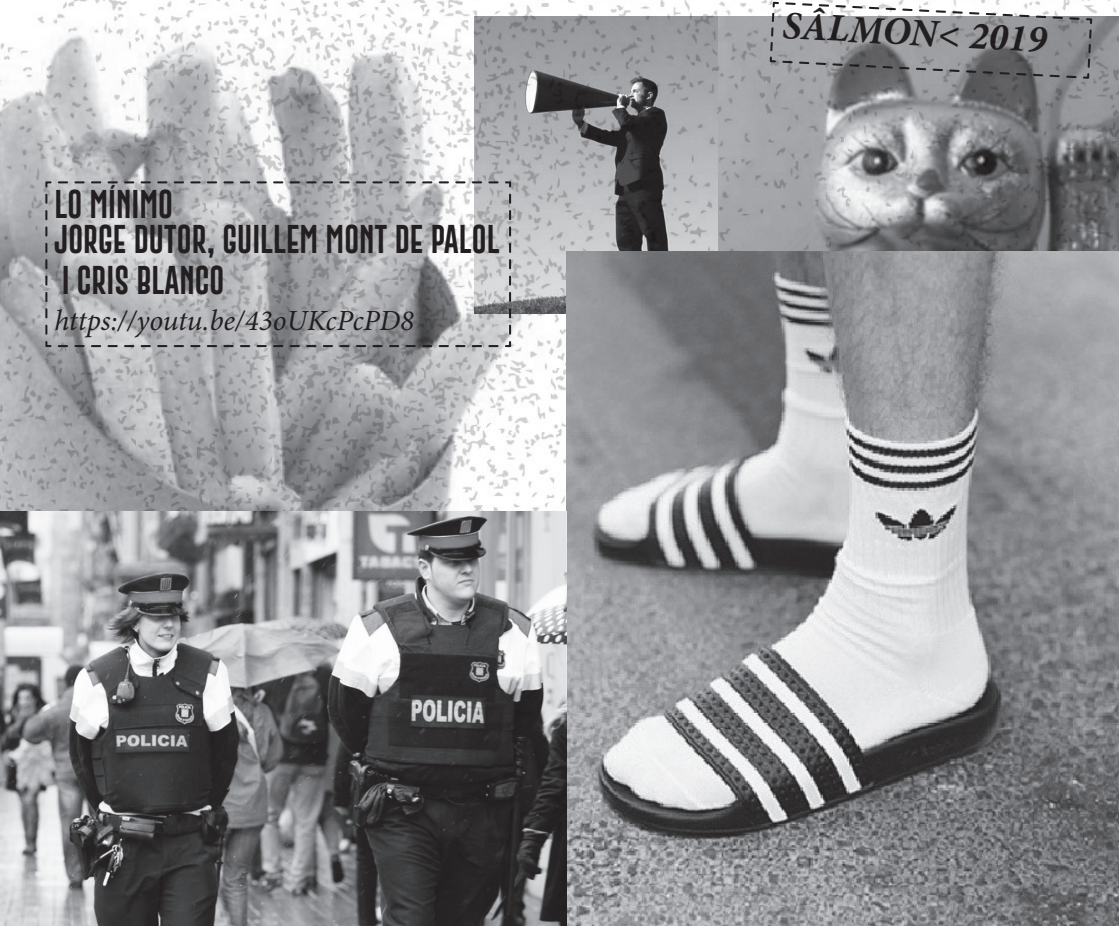

LA BUGADA
LABUENA COMPAÑÍA
https://youtu.be/g5U8djYi7tg
SISMÒGRAF 2019

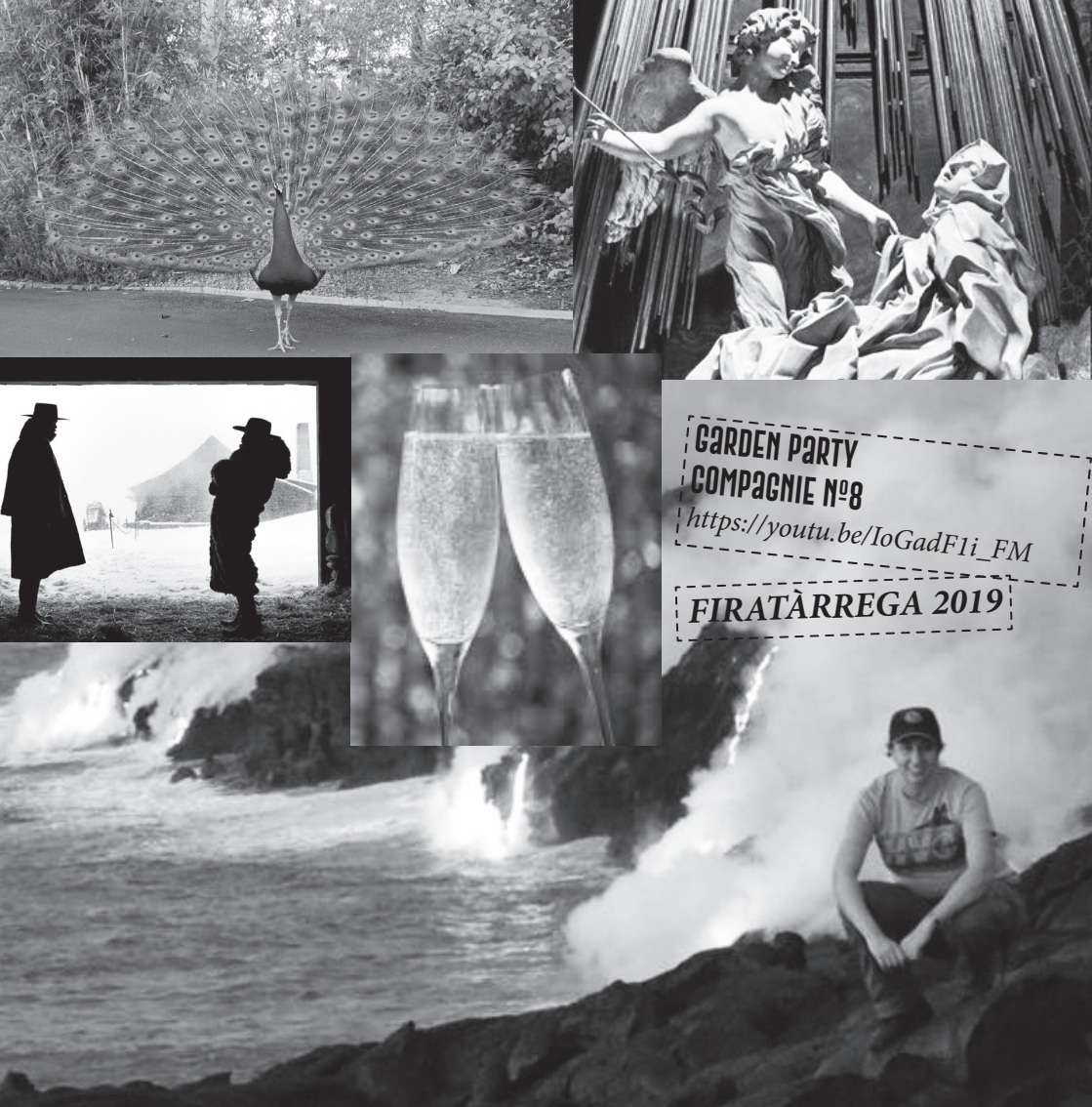
GARDEN PARTY
COMPAGNIE Nº8
https://youtu.be/IoGadF1i_FM
FIRATÀRREGA 2019

GERMINAL

ANTOINE DEFOORT I HALORY GOERGER

https://youtu.be/-ku9eRhXsVY

TNT 2019

SÂLMON< 2020

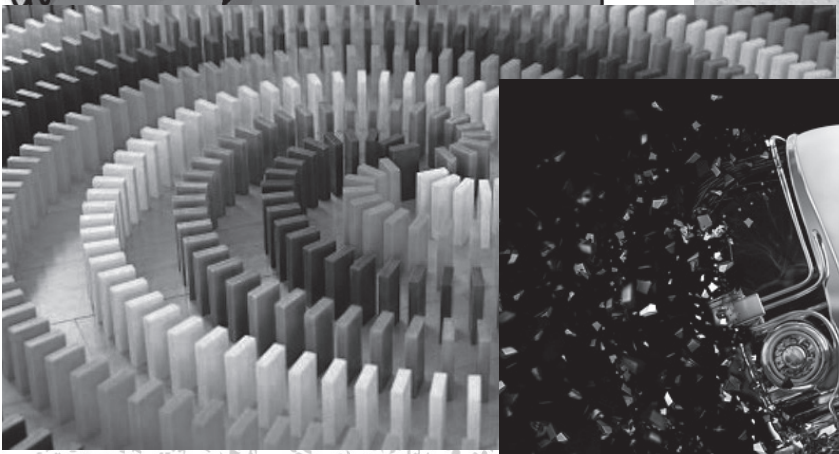

PIENSO CASA, DIGO SILLA
LAS DETECTIVES
https://vimeo.com/342257801

ART
ART
ART
Alesse

AQUESTA PUBLICACIÓ

és una manera de relatar, compartir i socialitzar alguns moments, sensacions, més o menys descriptives del que ha estat un any del projecte STALKERS. El pas per festivals, la lectura visual d'algunes peces d'arts vives, impressions postfunció i algunes reflexions d'algunes veus que han acompanyat el grup i el projecte.

Un fanzín col·laboratiu i grupal, com ho és el propi projecte STALKERS.

Fins aviat,

Anna, Elisabeth, Biel, Lluís), Gemma, Kena, Farah, Jordi, Àfrica, Marcel, Fermí, Carlos, Anna, Irene, Ester, Júlia, Eduard i Iria.

Teatre
L'Artesà

Stalkers

Dispositiu per a joves curadors/es d'arts vives

Amb l'impuls de:

Festival SÂLMON< de Barcelona, SISMÒGRAF d'Olot, FIRATÀRREGA, Festival TNT de Terrassa

Amb la complicitat dels municipis:

Sant Hipòlit de Voltregà, El Prat de Llobregat i Alcover

7è FESTIVAL SÂLMON<

SISMÒGRAF EL FESTIVAL QUE DETECTA EL MOVIMENT

FIRATÀRREGA TEATRE AL CARRER

FESTIVAL TNT

Ajuntament de Sant Hipòlit de Voltregà

Ajuntament del Prat de Llobregat

AJUNTAMENT D'ALCOVER

TEATRE LA SALA PETITA

L'Artesà

CA Centre d'Arts

</STALKERS> </STALKERS>
</STALKERS> </STALKERS>
</STALKERS> </STALKERS>